

Vilkår, så må jeg vel kalde en Skjebne, der altid stod færdig til at vrænge det bedste, jeg følte og vilde, ud i noget Smerteligt, Ydmygende for mig, altid satte Narrekappen på enhver højere Stræben, enhver dybere Følelse.

På den ene Side vil man sige, at jeg har en Betydning, det er de vægtigste Stemmer i vort Land — også vor højtanseete Alex. Kjelland hører til disse — der vil forsikre mig derom; på den anden Side synes alt stiltiende at føre sig til, hvor som helst Anledning gives, at drage mig ned i Glemselen, som den Usleste, Uværdigste, spærre alle Veje, kvæle alle Muligheder til at rejse mig og indtage min Plads.

Det er denne Modsætning mellem den Betydning, man lejlighedsvis vil tillægge mig, den Plads, man indbilder sig at denne anviser mig, og den Stilling, jeg i Virkeligheden indtager, som i den senere Tid er bleven mig for stærk at bære; jeg er træt, træt deraf til Døden.

Ja den er i Sandhed mit »Livs bittere Ironi,« så kaldte en Gang for længe siden en af vore store Aander hvad der som en stille Hånlatter også klang ind i min *Ungdoms* dybeste Bevægelse.

Det er denne hånleende Modsætning, som Ingen ser, Ingen vil se, allermindst nogen af mit eget Kjønn, der dog skulde have lidt Hjerter for den. Kvinderne i vort Land — eller skal jeg sige her i Norden — er så vant til fra Mors og Bedstemors Tid af stille Idealet af kvindelig Fortjenstlighed i det mindst mulig bemærkede, stille virkende, at de fuldstændig taber Målestokken for Ydelsen og Lønnen, når det går lidt udenfor de vante Spor. Vilde jeg forsøge på at påvise Mistorholdet, vilde det møde forbausede Ansigter. Gud, De er jo anerkjendt! N. N. og Fru N. N. sagde netop det, og det! Hvormange velforseglede, tildels anonyme Forsikringer derom, har jeg ikke modtaget! Men ikke en af disse Sympathetiske vilde vove at stille sig i Skranken for den sorteste Uret, der offentlig kan times mig i dem og dem i mig. Aldrig har jeg af Landsmændinder, end ikke af dem, som sige sig mine varmeste Tilhængere, kunnet aflukke en Gnist af Følelse for dette Misforhold, hvorunder jeg har været knuget.

Det er denne idelige Forveksling af en Betydning, man vil tillægge mig, og den Stilling, jeg i Virkeligheden indtager, det er, jeg gientager det, dette Misforhold, der i de sidste År er